

2. Jei toks automobilis vienoje valstybėje narėje buvo apmokestintas panašiu mokesčiu, t. y. taršos mokesčiu (tokios pačios koncepcijos ir siekiant tokio paties tikslo, t. y. užtikrinti aplinkos apsaugą remiantis EB 174 ir paskesniuose straipsniuose nustatytais principais ir tikslais), ar įregistruojant šį automobilį pirmą kartą kitoje valstybėje narėje galima nustatyti tokį taršos mokesčių, kuriuo siekiami tikslai atitinka EB 174 ir paskesniuose straipsniuose numatytus tikslus, net jei šis automobilis anksčiau buvo apmokestintas taršos mokesčiu kitoje valstybėje narėje?
3. Galiausiai, jei atvirkščiai, toks automobilis nebuvo apmokestintas taršos mokesčiu vienoje valstybėje narėje (kadangi tokio mokesčio [toje valstybėje] nėra ar dėl kitų priežasčių), tačiau jis buvo apmokestintas vėliau jį įregistruojant kitoje valstybėje narėje, pavyzdžiui, Rumunijoje, kur tokio pobūdžio mokesčiai yra renkamas pirmą kartą įregistruojant automobilį šioje valstybėje narėje, ar galima manyti, kad tokiu atveju pažeidžiami muitų sąjungos ar netiesioginės nacionalinių prekių apsaugos draudimo principai, numatyti EB 23, 25 ir 90 straipsniuose?

2010 m. kovo 17 d. Hof van Cassatie van België pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Greenstar-Kanzi Europe NV prieš 1. Jean Hustin ir 2. Jo Goossens

(Byla C-140/10)

(2010/C 161/27)

Proceso kalba: olandų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Hof van Cassatie van België (Belgija)

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Greenstar-Kanzi Europe NV

Atsakovai: Jean Hustin, Jo Goossens

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 1994 m. liepos 27 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2100/94 ⁽¹⁾ dėl augalų veislių teisinės apsaugos Bendrijoje, iš dalies pakeisto 2004 m. balandžio 29 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 873/2004 ⁽²⁾, 94 straipsnis kartu su Reglamentu (EB) Nr. 2100/94 11 straipsnio 1 dalimi, 13 straipsnio 1–3 dalimis, 16, 27 ir 104 straipsniais aiškintinas taip, kad savininkas arba naudojimo teisę turintis asmuo gali pareikšti ieškinį dėl teisių pažeidimo asmeniui, kuris imasi veiksmų, susijusių su medžiaga, kurią jam pardavė arba

perleido licencijos turėtojas, jeigu nebuvo laikytasi apribojimų, numatytų tarp licencijos turėtojo ir teisės į augalų veislių teisinę apsaugą Bendrijoje savininko sudarytoje licencinėje sutartyje šios medžiagos pardavimo atveju?

2. Jeigu atsakymas būtų teigiamas, ar tikrinant šį pažeidimą svarbu tai, ar tas, kuris imasi pirmiau minėtų veiksmų, žinojo arba privalėjo žinoti atitinkamoje licencinėje sutartyje nustatytus apribojimus?

⁽¹⁾ OL L 227, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 16 t., p. 390.

⁽²⁾ OL L 162, p. 38; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 45 t., p. 178.

2010 m. kovo 16 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Nyderlandų Karalystę

(Byla C-141/10)

(2010/C 161/28)

Proceso kalba: olandų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama V. Kreuzschitz ir M. van Beek

Atsakovė: Nyderlandų Karalystė

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad nepriėmusi visų priemonių, būtinų panaikinti nuostatą, pagal kurią kai kurios socialinio draudimo išmokos nemokamos kitų Europos Sąjungos valstybių narių piliečiams, dirbantiems gręžimo platformose Nyderlanduose, Nyderlandų Karalystė neįvykdė savo įsipareigojimų pagal Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 ⁽¹⁾ 13 straipsnio 2 dalies a punktą ir 3 straipsnio 1 dalį ir SESV 45 ir 48 straipsnius.

— Priteisti iš Nyderlandų Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

1. Neseniai Europos Parlamentas dar kartą prašė informacijos iš Komisijos apie Portugalijos piliečius, kurie dirba gręžimo platformose Nyderlandų kontinentiniame rife ir gyvena Portugalijoje, bet neturi tų pačių darbo ar socialinės apsaugos sąlygų, kaip Nyderlanduose gyvenantys darbuotojai.

2. Todėl pagal EB 226 straipsnį (dabar SESV 258 straipsnis) Komisija nusiuntė Nyderlandams oficialų pranešimą ir pagrįstą nuomonę, kuriuose nurodė, kad jos nuomone Nyderlandų socialinės apsaugos teisės aktai turi būti taikomi ir kitų Europos Sąjungos valstybių narių piliečiams, dirbantiems gręžimo platformose Nyderlanduose. Nyderlandų valdžios institucijų atsisakymas suteikti socialinio draudimo išmokas tokiems asmenims nesuderinamas su Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 II antraštinė dalimi, konkrečiau kalbant su 13 straipsnio 2 dalies a punktu ir 3 straipsnio 1 dalimi, bei EB 39 ir 42 straipsniais (dabar SESV 45 ir 48 straipsniai).
3. Nyderlandai laiku nepriėmė visų priemonių, reikalingų panaikinti nacionalinės teisės nuostatą, pagal kurią kai kurios socialinio draudimo išmokos nemokamos kitų Europos Sąjungos valstybių narių piliečiams, dirbantiems gręžimo platformose Nyderlanduose.
4. Remiantis tuo Komisija padarė išvadą, kad atsisakydama mokėti kai kurias socialinio draudimo išmokas kitų Europos Sąjungos valstybių narių piliečiams, dirbantiems gręžimo platformose Nyderlanduose, Nyderlandų Karalystė neįvykdė savo įsipareigojimų pagal Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 13 straipsnio 2 dalies a punktą ir 3 straipsnio 1 dalį ir SESV 45 ir 48 straipsnius.

(¹) 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje (OL L 149, p. 2; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 1 t., p. 35).

2010 m. kovo 29 d. Hof van Beroep te Brussel pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Express Line NV prieš Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

(Byla C-148/10)

(2010/C 161/29)

Proceso kalba: olandų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Hof van Beroep te Brussel

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Express Line NV

Atsakovė: Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 1997 m. gruodžio 15 d. Direktyvos 97/67/EB (¹), iš dalies pakeistos Direktyva 2002/39/EB (²), nuostatas ir ypač jos 19 straipsnį, tačiau neapsiribojant juo, atsižvelgiant ir į Direktyva 2008/6/EB (³), kuri vėliausiai iki 2010 m. gruodžio 31 d. turi būti perkelta į nacionalinę teisę, padarytus pakeitimus, reikia suprasti ir aiškinti taip, kad valstybės narės neturi teisės nustatyti privalomą išorinę skundų nagrinėjimo tvarką neuniversaliųjų paslaugų teikėjams, nes:

i) direktyva, siekiant apsaugoti pašto paslaugų naudotojus, visiškai suderinamos taikytinos skundų nagrinėjimo procedūros, arba

ii) ši pareiga pagal Direktyvą 2002/39/EB taikoma tik universaliųjų paslaugų teikėjams ir nuo Direktyvos 2008/6/EB priėmimo — visiems universaliųjų paslaugų teikėjams, o pagal Direktyvos 2008/6/EB 19 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą valstybės narės gali tik skatinti kitų nei universaliųjų pašto paslaugų teikėjų ir galutinių naudotojų ginčų sprendimo nepriklausomų neteisminių sistemų plėtrą, bet ne jas nustatyti kaip privalomas.

2. Ar tuomet, jei atsakymas į pirmąjį klausimą būtų toks, kad Pašto direktyva netrukdo valstybėms narėms išorinę skundų nagrinėjimo tvarką, 19 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje numatytą universaliųjų paslaugų teikėjams, kaip privalomą nustatyti ir neuniversaliųjų paslaugų teikėjams, laisvo paslaugų judėjimo principus (EB 49 ir paskesni straipsniai, dabar — SESV 56 ir paskesni straipsniai) reikia aiškinti taip, kad valstybės narės bendrojo naudotojų apsaugos tikslu nustatyti laisvo paslaugų judėjimo apribojimai, kuriais 19 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje universaliųjų paslaugų teikėjams numatyta išorinė skundų nagrinėjimo tvarka, kaip privaloma nustatoma ir neuniversaliųjų paslaugų teikėjams, su SESV suderinami net ir tuomet, kai taikant atitinkamą skundų nagrinėjimo tvarką nedaromas skirtumas tarp